

EPERJESI LAPOK

Sárosmege s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

AZ „EPERJESI SZÉCHENYI-KÖR” ÉS A „SÁROSMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET” KÖZLÖNYE.

Szerkesztői iroda:
Megyeház.
Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.
Kiadóhivatal:
Az EPERJESI NÉPBANK helyiségeiben, fűtveza 2 ik sz. a.

Megjelen: minden vasárnap.

Előfizetési ár: vidékre postán vagy helyben házhoz küldve:
Egy évre 5 frt — kr.
Félévre 2 „ 50 „
Negyedévre 1 „ 25 „

Hirdetési díj:

háromhasabos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.

Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 krajczár
Nyiltér minden sor 10 kr.

Sárosmege megmagyarosítása.

Válasz Bánó József ő méltóságának. —

Motto: A hazát szeretni annyi, mint azt kívül félelemmel, belül nyugodttá tenni. Plato.

I.

Azon vádra, melylyel méltóságod az „Eperjesi Lapok”-at és a „Sárosmegyei Közlöny”-t illette, megfelelt már laptársam s így személyes kérdésben nem szólalok fel.

Méltóságodnak levele azonban bennem is keltett fel egy-két gondolatot, mely tisztán és kizárólag a magyarosítás ügyére vonatkozik s nem vélek felesleges munkát teljesíteni, ha én is elmondok egyetmást ezen nagyhorderejű ügyről. Szavaimnak, ha egyéb haszna sem lenne, mint az, hogy az alvó leányzóra, a hamupipőkére fordítom iránta közönyvel viseltető megyei közönségünk figyelmét, már ezt is oly fontos eredménynek fogom tekinteni, hogy azt sem bánom, ha itt-ott netalan félreértene s tisztán az ügy iránt sugalmazott buzgalmatat félremagyarazzák.

Midőn őseink e hazát vérökkel szereztek, az országnak legvirulőbb részére — annak síkjára telepedtek. Hadi szellemüknek s fegyveresen pász-torkodó hajdani jellemüknek s későbbi földművelő irányuknak igen is kedvező volt e választás. Gazdasági tekintetben ezen foglalás hasznos, ezen osztály rationabilis s ki a Duna, Tisza és Maros termékeny s dus tereit lakja, bizonynyal a legjobb résznek birtokában van.

Ellenben politikai, hadi és diplomatikus szempontból rosszabb állás nem lehet. E tekintetben hazánk helyzete olyan, mint a völgybe épült vár, mely felett a körülete lévő hegyek dominálnak s nagy forradalmi krízisek esetén nem sokkal biztosabb mint a hőlepte havasok aljában fekvő lak, mely a hózuhanás rémitő perczének mindig ki van téve.

Hegyek lakosainak a síkságon levők nem igen lehetnek veszedelmesek; de azok hegyek közül árkennt pusztítva omolhatnak a síkra.

Mind védő, mind támadó hadi mozgásra honunknak épen azon része kitünően alkalmas, melyet

majd egészen a szlávok, majd egészen az oláhok él. Ússón ki akár kül-, akár belháboru, ha e két nemzetiséget sikerülend ellenünk lázítani, igen veszedelmes helyzetbe sodortatunk s pusztulás lehet e honnak sorsa.

Vagy ha forradalmi uton sikerüljön itten új államszerkezet alkotása, nem lenne abban a magyarnak uralkodó helye s nemzeti és alkotmányos létünk egyiránt elveszne.

Régeink őseink e veszedelemmel nem törődtek. A szláv és oláh rab volt, megvetés és lenézés tárgya. Az újabb kornak mindent ébresztő szeileme a nemzetiségek kunyhóiba is hatott, a szabadság egy-egy vakító sugara a szlávok is megmutatta a sötétséget, melyben tengődött.

Felébredt a nemzetiségi öntudat, megmozdult a rab, de ugyanazzal egyidejűleg felébredt államférfiainkban a tenyegető veszély tudata, s megmozdult a nemzetben az uralmát féltő tetterő.

Beláttuk, hogy ezen ország politikailag, geográfiailag ugyan a miénk, de sem társadalmilag, sem kulturailag nincsen feltétlenül kezünkben.

Rajöttünk, hogy ezen országot még egyszer kell meghódítanunk és pedig most már nem fegyverrel, hanem az iskolával.

Megindult a mozgalom s ha visszatekintünk ama 45 évre, a mióta megindított, csak öröm foghatja el keblünket, mert e térer lassan bár, de következetesen járt el nemzetünk s évtizedről-évtizedre nagy horderejű vívmányokat képes volt felmutatni.

A mozgalom — egészen helyesen — mindig a társadalomból indult ki. A sajtó, egyes egyletek, híresebb írók előkészítették a talajt, melyre azután a kormányhatalom mint biztosra rálépett.

Igy lett fokoztatva a magyar nyelv először a törvényhozás, azután a közigazgatás és felsőbb oktatás, majd a középiskolák uralkodó nyelve; erre aztán ki lett mondva annak kötelező volta az elemi, a községi iskolákban, míg végre e napokban Trefort miniszter kinyilatkoztatta, hogy magyarul nem beszélő tanító nem is nyerhet alkalmazást az iskolában.

Szép eredmény, de előre látható volt. A mozgalom lassanként szélesebb és szélesebb gyűrűkben terjedett. A társadalom és sajtó

sürgetett, nógatott s a kormányhatalom mindenkor ezeknek sarkában haladt.

Most e mozgalom talán a legfontosabb stádiumba lépett.

Ki lett mondva, hogy a tanítónak magyarnak kell lenni. És alig hangzott el a miniszteri szó, a társadalom ismét megmozdult. Signor hercegprímás, az ország legelső papja, felemelvé buzditó szavát s felhívja az ország klérusát: legyen azon, hogy az ige testté váljék.

A társadalom, a sajtó, az irodalom ismét tovább fog menni és kell is, hogy tovább menjen. A magyar állameszmének teljes diadala követeli ezt. A mozgalom az utolsó stádiumba fog lépni s meg fog kezdődni a magyarosítás nemesak szellemileg az iskolában, nemesak kulturailag az intelligencia körében, hanem az iskola falain kívül, ott mindjárt a gyermek bölcsőjénél.

Mert, hogy a kultuszminiszter költségvetésébe a magyarosítás céljaira ezentul mindig évről-évre nagyobb és nagyobb összegeket veend fel, az a dolog és viszonyok természetéből folyó logikai következetesség és csak a társadalomnak, a sajtónak és az írónak ebbeli nagyobb vagy kisebb presziójától fog függni, hogy ezen összegek nagyobbak vagy kisebbek legyenek.

Erről majd a jövő számban.

Hedry Bertalan.

Kis-szebeni állapotok.

Kis-Szeben, július hó 2-án.

A város anyagi helyzetének javítására annyira fontos s várva-várt „Serfőző-társaság” ügye végre valahára napirendre került s f. évi június hó 27-én megtartott közgyűlésen tárgyalatott, azaz tárgyalatott volna, de amint az előzményekből is bizonyítottatni lehetett — a mily nehézségekbe ütközött annak napirendre hozatala, ép oly mostohán lett azzal elbánva.

Másfél esztendeje, hogy a városnak ezen legigazságosabb jogát visszaszerezni törekszem, sok vajadás, járás-kelés s befolyásolás után végre a serfőző-társulat által előre s kihallgatatlán elített kellemetlen kérdés, törvény és rendeletbe ütköző uton és módon lett azok előnyére eldöntve.

TÁRCZA.

Tengereken túl . . .

Tengereken túl és tengereken innen
Nincsen az az érzés, a mi bennem él;
Nincs kinek od'adjam, nincs kinek elno-djam,
Mert az egy titkolt nagy, néma szenvedély.

Mint a szent olajfák hegyén a Megváltó,
Leborulva vágyom kiközögni azt;
De az én atyámat nem ismeri senki,
S így se lélek én már enyhet és vigaszt.

Hisz' ő megváltott egy egész világot,
De én nem válthatok egy lelket se meg,
Neki volt, a kinek lélekét följajánlja,
S az én leltem itt csak fázik, kér s eseng.

Azt a tenger érzést s végtelen szerelmet
Mely szivemben él, így hervozolva tovább;
Ki azt befogadná, ki azt átölelné,
Nincsen olyan nagy sziv, sem nő, sem barát.

Tengereken túl és tengereken innen
Nincsen az az érzés, a mi bennem él;
Bolygok elítélve, ismeretlen gyászban,
Titkolt kínokkal, mint romok közt a szél.

Ne kívánd a más feleségét.

— Novelette. —

Négy óra. Oláhné elfogadó napja. Még csak egy vendége van. Kapornakiné, a ki pár perczel előbb érkezett, midőn hirtelen erősen megrántják a csöngetyűt.

— Itthon van a nagyságos asszony? — szól egy hebegő hang.

A következő pillanatban már beront egy fiatal, szép asszony. Oláhnét is a csinosak közé számítják a városban, de eskis csinosnak mondhatjuk, ha a szép jelzőnél nagyobbval nem tüntetjük ki a különös módon érkező látogatót.

— Egy széklet előbb, — sóhajtja a jövevény.
— De hát mi bajod, Karolin?
— Mindjárt, kedvesem.

Hosszú lélegzetet vett, megigazította ruhája övét s felhajtotta a polonaise-t, melyet a székre dől-tében elfelejtett félrehuzni és ismét nagyot sóhajtott.

— Halld tehát!

— Ah, majdnem elfeledtem a hölgyeket bemutatni egymásnak. — szakítja őt félbe Oláhné, — Kapornakiné, Csopakiné!

A két nő meghajította magát.

— Valaki üldöz, kedves barátnóm, folytatá megkezdett panaszát Csopakné. Egy hét óta nem tehetem ki a lábamat az utcára, hogy rögtön nyomomban ne legyen.

— Mikor olyan szép vagy

— Ugyan ne gyermekeskedjél! Férfitól hallva, természetesen nem bosszankodnám. Elhinném, ha nem is volna igaz. De ha te mondd, csak gúny-nak vehetem. Egyébiránt nem kell éppen szépek lennünk, hogy szemet surjunk egy férfinak. Belénk bomlik, talán szemünkért, sima arcunkért, magunk tartásáért, pusztán harisnyánk láttára Ki találja el izlésüket? . . . Ez is alig látta arcomat, mert mindig mögöttem szaladt, nem is engedtem előre. Csinos embernek látszik, de szemtelen. Ha csak kíváncsiságig terjedne tolokodása, elnézném neki. De mikor nem tágit egy talpalatnyit sem tőlem, hirbe kever, gyanút gerjeszhet férjemben.

— Ez már mégis gyalázatosság! Hát ne lehessen egyáltalán becsületes asszony a fővárosban? Szerencsére ideértem lakásod elé s felszaladtam. Idegen házba még sem mer üldözni a vakmerő.

— S nem gyanítod, ki lehet?

— Valami ficsúr. Csinosan van öltözve s úgy

látszik ráér a léhászkodásra, mert ahányszor kilépek az utcára, mindig ott találok. Most még jó, hogy felétek volt utam. De mit csinállok, ha másfelé kell látogatóba mennem, például a Józsefvárosba?

— Asszonyom, mondá Kapornakiné, ez esetben szívesen menedéket adok az én házámban.

Csopakiné melegen megszorítá új ismerősének kezét.

— És felajánlom kisértegetem, ha talán haza akar menni. — szólta Kapornakiné.

— Az ön szívesége valóban lekötelez.

Együtt távoztak Oláhnétól.

— Ha talán megláthatnók üldözőjét, mondá Kapornakiné, mikor lejöttek a lépcsőn. — igazán szeretném megismerni.

— Ne emlegesse a farkast, mindjárt itt terem.

— Hisz' ön meg van védve! Tőlem félnek a férfiak. S bizonyosan ez az úr is osztolni fog a többinek tulajdonságában. Persze én nem vagyok oly szép, olyan kívánatos, mint ön.

— De asszonyom!

— Miért ámtanám magamat? Nagyon jól tudom, hogy férjem nem azért vett el, mert megszeretett volna. Hogy is tetszettem volna én neki, mikor annyi szép leány közt válogathatott. De gazdag voltam; ő pedig világi, képviselő, hirre kapott nevű ember, bejáratos az előkelő társaságokban; ez tetszett nekem. Erdekből léptünk frigyre. Nem mi voltunk az elsők, sem az utolsók De én egy csöppecskét mégis jobban szerettem őt, mint ő engemet. Boecsásson meg asszonyom, hogy ilyen nagyon is őszinte vagyok. De oly bizalmat kelt bennem jószágos arca, barátságos ragaszkodása, hogy szinte megkönnyebbül a lelkem ha feltárhatom panaszos jelenemet ön előtt. Oh csak néhány napig tartott az örökkévalóság, melyet nekem ferjem az oltárnál lekötött. Nehány nap mulva már hallanom kellett kalandjait Az én vagyonom elégséges arra, hogy undok szenvedélyét most gondtalanul kielégíthesse.

Nem irigylem tőlük ezen pünkösdi királyságot, de azon biztos meggyőződéstől vezéreltetve, hogy ha csak félig rendezett jogállamban élünk, kell az igazságnak győznie s azért nem hallgathatom el az ezen ügynek tárgyalása körül vastag szabálytalansággal elkövetett mulasztások s törvénytelen- ségeket.

A ki ezen ügynek tárgyalási menetét elfo- gulatlan figyelemmel kísérte, azon meggyőződésre kellett jönnie, hogy a városi tisztviselői kar, vagy nem tudja, vagy nem akarja tudni a törvényt s annak világos intézkedéseit, vagy pedig népszerűség után kapkodik s azt az igazságot s hivatásnak alárendeli, mert a törvény világosan intézkedik arról, hogy azon képviselők, kik közvetlen érdekeltek, se tanács- kozási, sem szavazati joggal nem bírnak. Ez ügyben azon kézzel fogható törvénytelenység követett el, hogy az érdekeltek, a szerző-társaság tagjai meg- hívattak, tanácskoztak, s illetőleg dühöngtek s nagyon természetesen bennünket előnyükre leszáváltak. — Lehet-e erre nézve meentséget felhozni, azt én nem tudom?

Jellemző még ez ügyben azon körülmény is, hogy jölehet tárgyalását az alispáni hivatal meg- hagyta, az egyes képviselőkkel közölni szokott programmban körülbelül csak az állott: „Tárgyal- tani fog Toppiezer Györgynek kérvénye, tartassék-e közgyűlés a szerző-társasági tagok kirekesztésével vagy sem.” Akárkitől ered, ez nem egyéb, mint abszurdum, mert a közgyűlésnek ez irányban meg- tartása meg volt gyáva, s így nem képezhet- te tehát többé tanácskozás tárgyát. Még különösebb azon kitétel, a hol azzal vádoltattam, hogy én a szerző-tagok kirekesztését követeltem. Ez utóbbi állítás a valósággal homlokegyenest ellenkezik, mert én ezen tagok személyes meghívásának eljé- tését kértem ugyan, de ezt egy speciális gyűlésen tettem, meg pedig azért, hogy az elnöknek rend- tentartásra vonatkozó helyzetét könnyítsem, a ta- nácskozást függetlenítsem, de leginkább azért, hogy a tisztviselők féltett popularitásuk miatt azok által ne befolyásoltassanak.

Az elnök tehát szentesítette a törvénytelen- séget, megengedte a törvény világos intézkedése daczára a szavazást, s így természetes, hogy 9 szavazattal 20 ellen szépen, de dicsőségesen meg- buktunk. Az örömtől rajongó győztesek a szava- zásnál még ezen kitéttel éltek: „Legyen úgy, mint régen volt.” Ez tudniillik annyit jelent: legyen tovább is törvénytelenység, s tölje azt a város saját kárával. Lesz is az úgy, csak hogy nem sokáig. Ne ujongjanak idő előtt, várják be felebbezésünk elintéztetését, mert erősen meg vagyunk győződve, hogy eljárásuk, illetve a határozat megsemmisítették s az érdekeltek úgy a szavazástól, mint a tanács- kozástól el fognak tiltatni.

Bár az elnök ez ügybeni magaviselete nem fog helyeseltetni, mi nem az én dolgom, mégis van ezen magaviseletnek egy kis támpontja. Irtózik minden újításoktól, népszerűségét sem akarja el- vesztetni. A 88 ház tulajdonosai, a „Bierbräuerek”, túlnyomólag a városi ügyek intézői s befolyásos emberek! Többi tisztviselők magaviselete, szintén ily alapon indokolható: bámulom azonban az ügyészek magatartását, ki az ily jogi kérdések megoldásánál a főfaktor, legalább annak kell lennie, ki a város jogaira s vagyonára már a priori, hiva- tásánál fogva felügyelni, kardoskodni, a közgyűlést meggyőzni s felvilágosítani tartozik, hogy ezen, a

városra oly fontos ügyben tétlenül, szólanul viselte magát, sőt midőn az ügy szavazásra került még nem is szavazott, jölehet annak idején kimondta, hogy a szerző-társaság jogtalan alapon haszonélvezi ezen állítólagosan vélt jogát.

Igy tehát az egész tisztviselői karból egyedül a jegyző mert sikra szállni; azonban a jutalma el nem maradt; kapott azért annyi gorombaságot, hogy nem köszöni meg; velünk szavazott még a közgyám.

Az igaz, hogy tisztviselőinknek nagyon esekély a fizetésük s hogy ily fizetés mellett bajos volna valamire való tisztviselőt kapni; de ha így szolgálják a város érdekét, mint ez ügyben, akkor nemesak túlfizetve vannak, de kinek-kinek egy zérussal leszállitanám a fizetését.

Ennyit a közügy érdekében, különben majd lesz szerencsém a belügyminiszter ő exzellenciájá- nál az igazságnak érvényt szerezni, s akkor kimossa majd Tisza a szenny, mely rajtunk ejtetett — oly méltatlanul.

Toppiezer György,
v. képviselő.

Levelezés.

Ternyén, 1885. június 27.

Az „Eperjesi Lapok” f. évi 26. számában „Levelezés” című közleménynek írója igen sötét színben eseteli a kis-szilvai iskola állapotát, oly annyira, hogy ha az mind igaz volna, a tanítót rövid úton azonnal el kellene csapni s akkor az író az állami iskolára vonatkozó tervét is érvénye- sítethetné.

Az azonban ezikkirót a nevezett iskoláról irt valótlanosságok, ugyszólván rágalomnak megírására nem a tanügy iránti rokonszenv, hanem a bosszuvágy vitte. Hogy ez való, a következőkből tűnik ki: a tanügy igazi barátai támogatják a tanítót, hogy a tanítás akadálytalanul haladhasson előre; a kör- jegyző pedig épen ellenkezőleg járt el, ő felbujtotta a népet a tanító fizetésének megtagadására, s ezen ügyben, a megyei alispán úr rendelete folytán, a járási szolgabírói hivatalnál meg is volt a tárgyalás. Milyen kelemetlenségeket okozott az iskolásoknak és a tanítónak?! Haladhat-e ily körülmények közt a tanítás? Illő-e az egy jegyzőtől, a kinek a tan- ügyet támogatni kellene? Ezzel akarja a tanügy iránti rokonszenvét kimutatni?

Hiszen az természetes, hogy ha a nép meg- tagadja a fizetést, a tanító megtagadja a tanítást s akkor az iskola üresen fog állani s pókok szövendik majd ott halókat.

Ezikkiró által előadott valótlanosságok önmago- kat cáfolják meg. Említi, hogy oly tantárgyak hagyattak ki, melyek a nagyméltóságú vallás- és közoktatásügyi miniszterium által előírvák; ezzel elárulta e téren való járatlanságát és tudatlanságát, a mennyiben a felekezeti iskolákban előadandó tananyagot a nmélt. püspöki kar határozza meg a „magyarországi latin és görög szertartású róm. kath. népiskolák számára” című tantervében.

A mit a többi, szerinte kihagyott tantárgyak- ról szól, arra nem is érdemes részletenként felelni, elég annyi hogy a vizsgák alkalmával az elnök részére készítették szokott az éven előadott tanaya- got tartalmazó kimutatásban belefoglaltatnak, tehát tanítottak is. Helytelen és jogtalan bírálatának meg van a maga nagyon természetes s minden

józan gondolkodásu ember által valónak elismert oka; t. i. a vizsga-bizottság várakozott a másod- esperes úr megérkezésére, tehát a szokottnál később kezdődött, s így a rendelkezésünkre állott időben teljes lehetetlenség volt mindent alaposan kikérdezni. Az igazgató ur azonban igen tapintatos lévén e tekintetben, egyes kérdéseket tett, melyekre a tanítványok kivétel nélkül megfeleltek. Eközben a jegyző is illetéktelenül beavatkozott, de oly tapin- tatlanul, hogy az elnök úr kénytelen volt őt gyen- géden figyelmeztetni, mert az általa tett kérdések a tanítványok ismeretkörét fölülmúlták; nem tévén ugyanis különbséget az osztályok közt, vagyis a felsőbb osztálybeli tananyagból kikérdezte az alsóbb osztályukat.

Hogy a tanítványok az ilyen tapintatlan kér- désekre nem tudtak megfelelni, talán ebből akar ítéletet hozni, hogy nem tanítottott? Ez mutassa szakértelműségét? Hogy talán onnan véli magát jogosultnak szakértőnek nevezni, hogy jegyzősége előtti időben felekezeti tanító lévén, de azon a téren a szakértelem és más tanítói tulajdonok hiánya miatt nem maradhatván, ezen pályától meg- válni és más életmódhoz fordulni kényszerült?

Hogy hiába huztam-e a fizetést vagy érdem- legesen azt nem a jegyző, hanem az illetékes iskolai hatóság fogja megbírálni. Azonban, ha a kívánandó eredmény nem is éretett volna el (a mi nem áll) akkor sem kellett volna a vizsgát oly egyoldaluan megbírálni, mert a kis-szilvai iskolához három községbeli tanítványok járnak s ezen község- gek közül az egyik $\frac{3}{4}$, a másik $\frac{1}{4}$ órányi távol- ságban fekszik Kis-Szilvától. Lehet-e kívánni, hogy télen nagy hófúvatagok alkalmával a 6 éves gyermek $\frac{3}{4}$ órányi távolságból pontosan jöjjön az iskolába? Előfordulnak a meghűlésből eredő számtalan be- tegségek. Vajon az ilyen iskolában vezethető-e a tanítás oly pontosan, mint ott, hol csak egy község- beli tanítványok vannak? Ninesenek-e ily viszonyok hátrányára a tanítás előhaladásának? Mindezek azonban a magát szakértőnek nevezett ezikkiró által figyelembe nem vették!

Végül, midőn ezikkiró levelének végzáradéka- ban foglalt és a közvélemény félrevezetésére irányuló epés nyilatkozatát rágalomra jogosan minősíteném, a többire nézve válaszólag azt jegyzem meg, hogy ne avatkozzék ön abba, a mit önre nem bíztak. Az illetékes alsóbb-felsőbb iskolai hatóság az őt jogosan megillető intézkedési hatáskör és nemes feladat öntudatában mindenkor tudott, akart és most is a szükséghez képest a közjót érdeklő ügyekben tud lelkesülni és üdvösen eljárni; s így egyáltalában nem szorul az ön avatatlan, hivatal- és illetéktelen, kiválóan nemtelen bosszuvágyból eredő figyelmeztetésére és holmi ösztökölésére. Szeme előtt tartsa, ha értené — a latin közmond- dást: „sutor non ultra crepidam”. Seperjen ön saját kétrendű állásának küszöbe előtt. Talál ott elég dolgot.

Gosztonyi Sándor.

Különfélék.

Jelenik-Almásy István — nines többé.

Vannak férfiak, kik csillogó, elragadó tulajdonsá- gaik által hódítják meg az embereket és vannak olyanok, kik esendes szerény, de közhasznu tevé- kenység által tiszteletet vívják ki polgártársaiknak, a megboldogult az utóbbiak közé tartozik. Nem

Csopakiné barátságos mosolyal, de a felin- dulás legesekélyebb jele nélkül viszonzta az üdvözlést.

Kapornakiné meg volt nyugtatva; nem férje az a gonosz bűnös, a ki nem hágy nyugtot új barátnőjének. Hogy meg volt leve, azt természe- tesnek találta. Meglepi a kópét minden szép asz- zony. Hogyne lenne rá nagy hatással Csopakiné? Hogy ezt nem fogja szorongatni szerelmi nyilatko- zatokkal, arról meg van győződve. A férjem uram fél, hogy úgy járna mint Oláhnéval.

— Korán hazajött, mondá Kapornakiné férjének.

— Igen, igen, felelt ez zavarodottan. Mintha sejtettem volna, hogy kedves nőmnek ily kiváló vendége lesz.

— A véletlenség hozta ma ide, szölt közbe a házi asszony. Gondolja csak kedves férjem, van egy szemtelen ficsúr, ki mindig üldözi őt.

— A! esodálkozék Kapornaki.

— Nem mehet már az utcára sem miatta.

— A!

— S azért nálam keresett menedéket.

— A!

— És én meg is fogom védelmezni.

— Köszönöm asszonyom, felelt Csopakiné. Itt, tudom, hogy nagyon jól meg vagyok védel- mezve. De az utcán megint csak ki vagyok téve ismeretlen üldözöm hajszolásának. Már pedig ott- hon: várnak . . . Szabad volna tán remélnem, hogy Kapornaki úr elkísér hazáig.

— Nagyon szívesen, nagyon szívesen; sietett Kapornaki felajánlani kíséretét.

Öröm villant meg szemében, némán ment Csopakinéval egész a kapuig.

— Milyen okos, furfangos egy asszony! — mondá magában. — Persze, hogy én voltam! S az aranyos nem árulta el. Sőt maga ad alkalmat, hogy közelébe férhessek. O asszony, asszony! tehát csakugyan egyforma valamennyi. Játszta az ártat-

szór találkoztak Oláhnénál. Pihegett, arczán a siet- ség pirja égett, homlokát kiverte az ijedség veritéke.

— Már megint! — liheg. — Nem gondol- tam, hogy ily hamar igénybe veszem szívességét. Kapornakiné székét tolt eléje.

— Oda vagyok. Csak tudnám, ki az a szem- telen. De ha férjemmel megyek, színt se látom. Kémnek kell lenni körülöttem. Vagy a szobaleányom, vagy más, de valaki mindig megsúgja neki, mikor megyek el hazulról. Hogy tudná másképp? Valahol a szomszédban lesi, magam jövők-e vagy férjem kíséretében? Férjemnek még nem mertem szólni. Féltekeny lenne s még nekem gyűlnék meg vele a bajom. Szeretném példásan megtorolni azon az emberen tolakodását, hogy megjegyezze, mit vár- hat egy becsületes asszonytól.

A külső ajtó esengettyűje megrezdült.

Erősen rázhatták meg, mert sokáig esengett. — Micsoda! . . . még ide is be merne tola- kodni? kiáltott Csopakiné. Mert másnak nines oka így beveskedni.

A folyosón egy kérdező hang hallatszott:

Csopakiné elhalaványult. Kapornakiné ugyan- abban a perczben felugrott; nem véve észre véden- czének elhalaványulását.

Az ajtó megnyílt s belépett Kapornakiné — férje.

A házi asszony jelentős pillantást vetett ven- dégére, mintha azt akarta volna mondani: úgy-e jól sejtettem! De Csopakiné arca teljesen nyugodt volt már, midőn ránézett, egy rángással sem árulta el, hogy csakugyan a házi úr-e állhatatos üldözője.

— Férjem, — mutatá be őt Kapornakiné, vizsga szemmel tartva számon mind a kettőnek arczát. — Csopakiné ő nagysága.

Kapornaki meglepetve mondá el a társasá- gokban szokásos örvendést a megismerkedés sze- rencéséről, melyet most már szelében-hosszában használunk mindenkivel szemben, a végrehajtott kivéve.

Elértek a kapuhoz.

Körütekintettek mindaketten.

— Nos? kérdé Kapornakiné.

— Nines itt, felelt Csopakiné megkönnyeb- bülten.

— Tudja mit gondoltam? mondá Kapornakiné. Es elkaczagta magát.

— Nem lehetetlen, képesnek tartom rá, foly- tatá nevetve. Azt gondoltam . . . úgy-e csak nagy döresség? . . . azt gondoltam, nem férjem volt-e az ön üldözője?

— Ugyan!

— Ismeri őt?

— Nem volt szerencsém láthatni, úgy amint őt is csak ma látom először.

— A vidéken voltunk egy ideig. Ott ismer- kedtünk meg Oláhnéval . . . Igaz! Lássá, már Oláhnét is kerülgette az én kedves uram. De ez fenyegetőzött, hogy megmondja nekem. Aminthogy meg is mondta. És ilyen határozottan még sem akarna velem meghasonlani. Annyi udvariasság van benne, hogy titkolni igyekszik kalandjait. Eppen azért nálam meg lenne ön védve még fér- jem ellen is.

Az utcán sem találkozott velük a rejtéyes ember Százával néztek szembe őket a férfiak, meg- megálltak, hogy utánuk bámuljanak. Csopakiné meg is bírta őket állítani, oly szép volt elegáns öltözetében, kivált ma. Az évődő harag-e, mely csak félig bosszankodik, félig megbocsát, vagy a női bünség büszkesége-e, melynek hízeltgett a sok ki- vánaknak bámész tekintete, nem tudom mi vára- szolhatta arczára azt a különös báj, mely ma jóval inkább hódított mint egyébkor.

Kapornakiné hazakísérte új ismerőset. Ez meg- ígérte, hogy legközelebb meglátogatja, köszönetül szíves figyelemért.

Harmadnapra délután, még föl sem volt oltozve Kapornakiné, midőn Csopakiné berontott hozzája. Eppen olyan széjjel jött, mint mikor elő-

volt
tevé-
sült
azok
Nem
ülés,
érvén-
teség
pótol
a v
valla
korn
az
dacz
Leg
igaz-
toga
hiva-
neve
reske
tisz-
főer-
dész
Bem
törv-
jegy
vagy
fog-
szolg
föld
szert
bold
redr
lasz
örök
font-
tetne
hó
mufa
félh
eper-
valas
statis
gym
tanul
kezte
lenn
hivat
Jogá
esetr
közü
tisztí
— i
nem
egés
a kö
köve
közé
leszi
fiata
lant
kart
áll
ind
voni
mely
is tá
Mos
ragy
mely
dák
Kap
paki
Meg
erte
dani
hog
val.
gam
hato
— i
ajkai
kiser
Kapo

volt közügy — a megyénél és városnál — hol tevékenysége, tanácsa és tapasztalata ne érvényesült volna. Elles logikája, széles körű életphilosófiája azok közé emelte, kik mindig fején találják a szegyet. Nem volt választmány, bizottság, szakosztály, gyűlés, ülés, intézet, vállalat, a hol jótékony befolyása ne érvényesült volna. Nyilvános életünket nagy veszteség érte kimúlásával. — Helye és emléke sokáig pótolhatlan marad közöttünk. Temetésén jelen volt a város összes intelligenciája, rang, osztály és valláskülönbőség nélkül. — A törvényhatósági önkormányzat azon oszlopai közé tartozott, melyeken az autonómia rendületlenül állott s daczolt és daczolni tudott a modern theoriák papirembereivel. Legyen emléke tartós közöttünk!

Kinevezés. A pécsi magy. kir. pénzügyigazgatóság. Kvitkovszky Ignác díjtalan pénzügyi fogalmazó gyakornokot a helybeli illetékkiszabási hivatalnál díjas pénzügyi fogalmazó gyakornokká nevezte ki.

Kinevezések. A földművelés-, ipar- és kereskedelmiügyi m. kir. miniszter a következő erdőtiszteket nevezte ki a sóvári erdőhivatalhoz. Kezeli főerdészszé: Hammer Károly és Lende Ede; erdészszé: Garlathy Oszkár erdészjelölt; erdészjelölté: Benigny Gyula.

Áthelyezés. Krivácsy Károly eperjesi kir. törvényszéki jegyző, a pesti kir. törvényszékhez első jegyzői minőségben lett áthelyezve. Kivánsiak vagyunk, vajjon ezen megüresedett hely is nem fog-e idegenrel betölteni?

Esküvő. Úsz Antal Sáros megye makoviczai szolgabírája e hó 2-án vezette oltárhoz Mész Frigyes földbírtokos kedves, szende leányát Mész Irént. A szertartáshoz nagyszámú közönség jelent meg. A boldog házaspár még az nap utazott el Tátrafüredre, hol a mézesheteket fogják tölteni.

A magyarországi egyet igazgató választmánya f. évi július hó 6-án délelőtt 10 órakor tartja rendes havi ülését. Ezen ülésen több fontos tárgy kerül szünyegre s a tagok figyelmeztetnek, hogy minél számosabban jelenjenek meg.

Az „eperjesi dalegyet“ folyó évi július hó 12-én rendez a Borkút forrásnál egy nyári mulatságot, melyre a t. közönség figyelmét ezennel felhívjuk. Kirándulás reggeli 7 órakor. Kelt az eperjesi dalegyet 1885. évi július hó 2-án tartott választmányi üléséből.

Pályaválasztás ifjainknál. Érdekes ama statisztikai adat, hogy az eperjesi r. kath. kir. gymnasiummal érettségi vizsgálatra jelentkezett tanulók minő pályát választottak? Huszan jelentkeztek a vizsgálatra. Ezek közül theologus akar lenni: 4, bölcsész 1; gazda 2; mérnök 3; vasúti hivatalnok 2; erdész 1; orvos 2 és katona: 4. Jogász e szerint húsz közül csak egy! Mindenestre az idők jele! Tizenöt esztendő előtt a 20 közül 19 jelentkezett volna a jogi pályára. E statisztikai perspektiva — ha országsszerte megfelelő — igen kedvező; a menyiben azt bizonyítja, hogy nemcsak a szülőknél, hanem gyermekeikben is egészséges realis érzék fejlődik, mely számot vet a kor követelményeivel s melynek azon egészséges következménye leendő, hogy az egyes szakpályák között idővel helyre fog állni az egyensúly s nem lesznek oly szakok, melyekre százan s olyanok, melyekre egy sem jelentkezik. Hogy a helybeli fiatalságnak ily egészséges gondolatfejlesztésében az

érdem oroszlanrésze gymnasiumunk derék tanári testületét illeti, ezt e lapok hasábjain kifejezni kedves kötelességünknek tartjuk.

Juriszticium. Az eperjesi kir. törvényszéknel a folyó évi törvénykezési szünet tartama alatt működő tanács tagjai: Elnök: Palugyay Gusztáv. Bírák: Kováliczky István, Rakovszky Ferencz. A kir. járásbíróágoknál a szünet alatt működő bírák: Eperjesen: Roskoványi Bertalan járásbíró. Bártfán: Schleiminger László járásbíró. Kis-Szebenben: Tahy Emil albiró. Lemesen: Kezzer Imre, kiküldött albiró. Girálton: Semsey Gyula járásbíró. Szvidniken: Mertyák Sándor járásbíró.

Nyugdíjazás a honvédségnél. Szárnyra kelt a hír, hogy közszereplésnek és tisztelgetésnek örvendő derék kerületi parancsnokunk Máriaassy János altábornagy ö. exzellenziájára nyugdíjaztatik. Illetékes helyről vett tudósítás folytán írhatjuk, hogy ez a hír tévedésen alapul s hihetőleg onnan ered, hogy a Kassán is előnyösen ismert Paor altábornagy, aki jelenleg Kolozsvár-kerületi parancsnok — betegsége miatt és Dobay tábornok — előhaladott kora miatt lépnek nyugalmába.

Czékus István superintendens tiszteletere „Péter és Pál“ napján bankett volt a városi nagy teremben. Az ebéden 120 tagból álló férfiközönség volt. A felköszöntések egész sorát lehetne regisztrálni. Beszéltek többek közt Mérey Aurél — Ö Felsőgőre, Rubinyi Albert a megtiszteltre, Hörk József Mattyassovszky Tamás főispánra; majd a főispán Czékust, Duka Farbakyt, Farbaky városunkat éllette. Szóltak még: kit első helyen kellett volna említenünk: Frónyi Dániel, Fuhrmann Andor a polgármester, Podhorányi Nándor stb.

Honvédségünk előléptetése. Igazán meglepő és leverő ama aránytalanság, melyet a közös hadsereg és a honvédség subalternus tisztjeinek előléptetési ideje között észlelhetni. Kik egyszerre lettek a honvédségnél és a közös hadseregnél hadnagyokká, nem lépnek előre ugyanazon idő alatt. Sőt ismerünk eseteket, hogy a honvéddahadnagy még most is várja főhadnagyi előléptetését, míg az egyidejűleg vele hadnaggyá kinevezett közös hadseregbeli tiszt ma-holnap kapitány lesz. Sajátságos eljárás kezd elharapodni abban is, hogy közös hadseregbeli kapitányok átlépnek s befogadtatnak a honvédség kötelékébe — természetesen, hogy ez a tényleg szolgáló főhadnagyk előléptetését pár évvel hátráltatja. Mi nem értjük ezen intézkedést, mert az — a mit indokol felhozunk, hogy ily áthelyezések által a honvédség értelmi színvonala emeltek — nagyon is kétes értékű állítás, de annyi kétségtelentől bizonyos, hogy ily áthelyezés csak rossz vért szül a honvédtisztek sorában s éppen nem emeli bennök a honvédségi intézmény iránti ragaszkodást, de még azon tartalékos tiszteket is visszatartja a belépéstől, kik elismert intelligenciájuknál fogva csak emelőleg hatnának a honvéd tisztikar szellemi reputációjához.

A magyar-utezai járda. Vettük a következő sorokat: „Beeses lapja utolsóelőtti számában említés tétetik arról, hogy a járda házam előtt olyan rossz, miként ott az ember, kivált esti időben a nyakát is kitérheti. En is esodával határosnak tartom, hogy eddig nem történt nagyobb szerencsétlenség. Részemről bejelentem a bajt az illetékes városi hatóságnak, de a z ó t a e g y é v m u l t e l é s m i s e m t ö r t é n t. Furesának taládom.

hogy a hatóságot ilyesmire figyelmeztetni kell. Hiszen ha már városunkkal oly mostohán bánt el a törvényhozás, hogy azt politikailag szinte faluvá degradálta, gondoljon silány helyzetünkkel legalább városunk hatósága s ha már nem képes újat építeni, tatarozza legalább a régét s ne legyünk azon kritikán alóli helyzetnek kitéve, hogy az idegenek rajtuk nevetnek s városunk lakói pedig veszedelem nélkül nem járhatnak a j á r d á k o n. Maradtam kiváló tisztelettel a tettes szerkesztő urnak, Cseh L.“ — Ehhez nem kell kommentár!

A felső tarczai járás róm. k. lelkészei kérvényt nyújtottak be a kassai egyházmegye püspökéhez ö. exzellenziájához a kongrua felemelés iránt. Meg vagyunk győződve, hogy ö. exzellenziája méltányolni fogja eme sanvaru helyzetet, melyben ép e kerület lelkészei sínlődnek. Hiszen tudjuk, hogy a lelkészeknek amugy is igen szerény jövedelme a kivándorlás által apasztatik, a kongrua igen csekély; a földek, munka és pénztöke hiányában sok helyütt parlagon hevernek, a párbér és stolaris jövedelem szintén esőkken. Csak helyeselni tudjuk tehát fellépéseiket. Azt hisszük, hogy a legjobb helyre fordultak s azon meggyőződésünknek adunk kifejezést, miszerint a magy. kath. fundus elég nagy arra nézve, hogy abból a lelkésznek papság kongruája annyira emeltessék, hogy szerény állásához mérten éljen meg.

Vida Aladár kir. gymnasiumi tanárt és családját nagy veszteség érte. Kedves kis Jenő fiaeskája mult esütörtökön elhalt.

A zborói iskola. A hivatalos kimutatásból azt vesszük ki, hogy a rendes tanítás 1884. évi november hó 12-én vette kezdetét 60 tanulóval s mivel a beiratkozás egészen december hó közepéig folyt, az iskolába járó növendékek száma csak akkor volt megállapítható. Összesen beiratkozott 101. Mulasztásoknak száma az első osztályban 2597 félnap, a második osztályban 2357 félnap! melyeknek csak egy tizedrésze igazolt. Bizony, ha tekintetbe vesszük, hogy Zboron 3000 a lélekszám a népnevelés állapotáról épen nem nyilatkozhatni diéséről. Tudunkkal, a törvény értelmé szerint kötelesek volnának iskolába járni 250 r. kath. és 200 zsidó gyermek, összesen tehát 450 a tanköteles. Hogy a mostani állapot tarthatatlan s itt valamit tennie kell, már akár az egyházi hatóságnak, akár az államnak, az nem szorul bizonyításra. Ily tekintélyes népségű község nevelésügye nem maradt továbbra oly rendetlen állapotban.

Az eperjesi postahivatal július hó 1-én mostani helyiségeiből a Gallotsik-féle háznak magyar utezára nyíló helyiségeibe átköltözködött és ugyanazon naptól fogva működését ott folytatandja.

Nekrológ. Mély részvétellel közöljük a következő gyászjelentést: „Ifjabb Szinyei Merse József ugy saját mint testvérei: Szinyei Merse Eugenie férjezett Lipóczy Kezzer Mihályné és Szinyei Merse Láticia férjezett Lemesi Fűzy Béláné; továbbá sógorai: Lipóczy Kezzer Mihály és Lemesi Fűzy Béla, nemkülönbén számos rokonok nevében fájdalomtelt szívvel tudatja forrón szeretett jó anyjuknak, illetve anyósának és rokonnak Szinyei Merse Viktorné szül. Péchujfalusi Péchy Máriának egy évi kinos szenvedése után, életének 49-ik évében, szivbajban f. évi június 29-én délelőtt 1/2 9 órakor történt gyászos elhunytát.“ A boldogultnak hült tetemei f. évi július hó 1-én d. u. 4 órakor tetették a róm. kath.

lant, hogy tartósabb szenvedéllyel tárassa fel ölelő karunkat. Mily finoman adta értésemre, hogy nyitva áll az út ajtajúg. Ki volna oly dőre, hogy él ne indulna rajta?

Szerette volna a sötét lépcsőházban magához vonni derekát, közelebből szívni a rezeda illatát, mely ruháiról, hajából esábitóan szerte áradt. Mi is tartotta vissza? Valami kimondhatatlan félsz. Most, hogy egészen közelében volt, szinte félt ragyogó szépségétől, azoktól a sötét szemektől, melyeknek megkövesítő hatalmuk lett volna a csodák korában.

Már jó ideig haladtak a zsbongó útezőn s Kapornaki még mindig hallgatott.

— Nos, miért nem beszél? bátorítá őt Cso-pakiné

— Még mindig nem vagyok ura eszemnek. Megdermeszve tartja a bővület. Nem bírom megérteni a történeteket. Csak közöpetet tudok mondani a nem remélt kegyért . . . Almodtam volna-e, hogy nálunk találkozm önnel s önpaga hí magával, holott menekülni látszott előlem.

Cso-pakiné mosolygott.

— O, mennyire szeretem most!

— Az istenért, hallgasson! Itt az útezőn.

— Boesánat! önzésemben mindig csak magamat látom s megfedlekzem, hogy kompromittál-hatom önt.

— S ezt a feledékenységet szerelemnek hívja?

— Elragadt szenvedélyem. Mit tehetek róla, — mondá ezután sugva — hogy annyira szeretem!

— És nem fél, hogy elárulom a feleségének?

— Azt nem fogja tenni!

— Ki tudja.

Kapornaki ravaszul huzta félre mosolygóra ajkait.

— O fogja elárulni, ő! A ki maga hívja, hogy kisérje el.

— A kapuhoz értek.

— Szabad lesz egyszer meglátogatnom, kérde Kapornaki a nőt.

— Ni, ni, milyen szerény, gondolá Cso-pakiné.

— Hát nem kísér föl? kérde azután.

— Ha megengedi!

— O, öröm! . . . Ugy szökdelt fel a lépcsőkön, hogy minduntalan vissza kellett őt tartania Cso-pakinénak.

— Ne siessen úgy!

— De mikor alig várom a boldog pillanatot, hogy egyedül legyek önnel, tündér, arkangyal!

— Itt vagyunk.

— De hisz ez nem boudoir.

— Nem, férjem dolgozó szobája.

Az íróasztal mellett jól megtermett, előkelő arezú komoly ember ült, könyvet olvasott. Mikor nejét meglátta, fölkel.

— Hozott isten, kedvesem; hamar visszajöttél.

Csak ekkor vette észre az idegent.

— Es ez az úr?

— Kapornaki úr. Kedves nejjével Oláhéknál találkoztam a minap s ma meglátogattam.

(Ah, a kedves, furfangos asszony!)

— Véletlenül megismerkedtem Kapornaki úrral is, folytatá a nő.

A két férfi kezét fogott egymással.

(Mily finom kigyó-nyelv!)

— Kapornaki úr említette, hogy szeretne vívni, de csak ismerőssel, magán szobában, többek társaságában nincs hajlandósága.

(Micsoda?)

— Mindjárt meghívtam hozzánk.

(Ismét szellemes ürügy.)

— Te épen ugy vagy kedvesem, mint ő, hogy csak magánkörben szereted magadat gyakorolni.

Azt gondoltam, örömet szerezek, ha egy vívóról gondoskodom, akivel magad gyakorolhatod. Nekem ugy is többnyire négy és hat óra közt vannak látogatásaim, mikor magad maradsz itthon, ilyenkor legjobban ráérek . . .

— Nagyon örülök, nagyon örülök, mondá Cso-paki élénken. Tessék mindjárt megpróbálni . . .

— De kérem . . . kérem . . . hebegé Kapornaki, én nem is tudok oly jól vívni.

— O az semmit sem tesz. Majd beleéli magát . . . Gyakorlat a fő . . . A fogásokat úgyis tudja . . . No aztán eleinte egy pár vakütés nem olyan nagy baj.

— Vakütés . . .

— No igen; hiszen tetszik tudni . . . Egy kis karezolás; mibaj az, ha a bőrt felhasítja a kard! . . . Nézze az én karomat, hogy össze-vissza van vagdosva. Ettől erősödik . . . Rajta tehát fogjunk hozzá uram. Vetközzék neki. Ha még nem jó vívó s kap tölem egy nagyobb vágást, vaa nálem karbolsav, salicil-vatta.

— Karbolsav, salicil-vatta . . . De hát minek?

— No hiszen anélkül is meglehet az ember, de hát jobb ha van, legalább nem vérzi össze az ember sebje az inget . . .

— Összevérzi?

— Hát ön nem szokott sebet kapni?

— Az ördög szokott.

— Annál jobb, akkor ön kitévő vívó! Rajta tehát!

— Igen, kérem . . . Csakhogy ma nem érek rá. Sok a dolgom. Csúpan tisztelegni óhajtottam.

Majd máskor . . . Ajánlom magamat! . . .

Cso-paki várt vívó partnerjere két nap, három nap, nem jött.

— No, ez a Kapornaki csöppet sem udvarias ember, mondá nejjének.

— Bizonyosan nem olyan jó vívó, mint te és szegyenli magát, felelt a nő titokzatosan mosolygva.

— Ostoba! Én sem tudtam mindjárt.

—

—

—

Kapornaki nem is ment el a vivásgyakorlatra. Sőt még asszonyok után sem szaladgál addig, míg meg nem tudakozza, vajjon erős vívó vagy fajankó-e a férjük?

egyház szertartásai szerint a színyei családi sírboltban örök nyugalomra. Az engesztelő szent mise-áldozatok pedig f. évi július hó 2-án reggeli 9 órakor lettek bemutatva a mindenhatónak a színyei, jenyei és színye-lipóci kegyuri templomokban. „Aldás és béke drága poraira!”

Ügyes tolvaj. F. é. június hó 27-28-a közötti éjjelen Abos községéből Rozenberg bérlo istállójából két kanczát loptak el — löszerszámmal együtt — onnan az ismeretlen tettesek Lemes községbe jöttek és Fűzy Árpád földbirtokos udvarából egy kis könnyű szekerkét loptak el. A lovak értéke 600 frt és 3 évesek.

Restauráció N.-Sároson. Június hó 30-án bíróválasztás volt N.-Sároson. Megyénkben annyira ki van fejlődve az alkotmányos érzék, úgy még a bírói állások betöltését is agitáció és kapacitálás előzi meg. Így történt ez N.-Sároson is. A képviselőtestület három jelölt ki. A járás segédszolgabírája az egyiket Cserépy Józsefet — mintán fia Cserépy János ugyanottan községi jegyző — inkompatibilisnek deklamálta s a jelöltek sorából törölte, a második kandidátus leköszönt, s így a harmadik: Urbán Sándor lett megválasztva. De a restauráció még nem lett ezzel befejezve. A segédszolgabírónak állítólag tudomására jutott, hogy Cserépy János atyja érdekében korteskedett s a miatt őt „hivatalos hatalommal visszaélés” czimén hivatalból felfüggesztette. A segédszolgabírónak ezen utóbbi eljárása felett — nem lévén teljesen informálva — nem szólunk; de az inkompatibilitást iránt alapos kétyeink vannak s azon véleményben vagyunk, hogy az ily esetben a bíróságoknál alkalmazásba jövő összetérhetlenség a közigazgatási tisztviselőre — csupán per analogiam, mert hiszen arra törvény nincsen — épen nem alkalmazható. Elvi kérdés lévén, kíváncsiak vagyunk, miként fog ezen felelősségteljes ügyben az illetékes hatóság dönteni.

Villámvilág és holdvilág egyszerre. A szerdai vihar után az esteli órákban meglepő égi tünteménynek voltunk tanúi. Északon a felső-tarcezi járásban sűrű sötét felhőkből hullott az eső és zikkázott a villám, dél felé az alsó-tarcezi járásban

ellenben a legtisztább kék égről csak úgy ragyogott a pazar fényű holdvilág.

A törvényszék előtt született. Sajátságos jelenet fejlődött ki múlt pénteken az eperjesi törvényszék bünyítő osztályának bünyítő vég-tárgyalása alkalmával. A vádlott nő volt. — Zborói koresmárosnak neje, e nagy távolságról döcögő szekeren bejött, talán a kiállott rázás és hőség, talán a tárgyalás alatt fokozódott izgatottság behatása következtében hirtelenül roszul lett és alighogy a teremből kivezettek, korai fiugyermeket szült. E gyermekről el lehet mondani, hogy nemesak az „eredendő bűnnel” jött a világra, hanem mindjárt a büntető bíróság elé is került.

Betöréses lopás. Soóvárt igen gyenge lábon áll a közbiztonság; majdnem minden héten regisztrálhatnánk kisebb-nagyobb kihágásokat és vétségeket. Különösen a betöréses lopás nagy keletnek örvend. E napokban történt, hogy Glüeksmann A. soóvári fűszerkereskedő boltját feltörték s meglópták. A zajra felébredt a szomszédságban lakó postamesterné fehérkabátú magas embert látott az udvaron, kit a szintén felébredt postamester lelővéssel fenyegetett, ha el nem távozik, de az őt e miatt ki is gunyolta. Minthogy azon éjjel Hudák Viktor, Szermanecz József, Gajdos András és Bohács János — ottani esendháróító s garázdalkodónak ismert — legények Krajnyák János Soóváron lakó gyanus egyénnel dorbézoltak, a tett elkövetésének gyanuja ellenük fordult. Tagadtak ugyan, de tekintettel rovott életükre, letartóztattak és nem alaptalanul, mert midőn Krajnyáknál a házmotózás megtartott, a esendörök egyike rezezeolajat tartalmazó üveget talált, mely Glüeksmann tulajdonának bizonyult be. Mivel Krajnyák annak szerzését igazolni nem tudta, de mert a postamesterné által leirt személyazonosság minden kétséget kizárólag órára illett, a lopásrésztét gyanuja miatt letartóztattatt.

Hadköteles letartóztatása. Parasztleányeink azon nézetben vannak, hogy hadkötelezettségük alól leginkább úgy menekülhetnek meg, ha Amerikába kivándorolnak; számosan meg is teszik a kísérletet, kimeennek, ott maradnak 3-5 eszten-

deig s azután mikor azt hiszik, hogy nevék felett már az állítási lajstromban is sűrű fű nőtt, egész nyugodtan, mintha misem történt volna, hazatérnek. Így tett Stefanko János sztrópkói lakos is, ki a sorozás előtt még 1879. évben megugrott és most Amerikából hazajöven — megmósult. A esendőség megtudta a szökevény megérkezését, letartóztatta s átadta a f.-tarcezi járás szbirájának.

Az eperjesi m. kir. bünyítő törvényszék előtt 1885. július hó 10-én végtárgyalásra kerül Adám József elleni lopás és Molnár Péter elleni lopási ügye.

Férj, a ki öl. Quinet, ki neje esabitóját meglötte, a párisi esküdtek által felmentetett. Az ítéletet a közönség tapsal fogadta.

Kis lutri.

Bécsi június 27-én: 52. 2. 27. 90. 53.
Brünni július 1-én: 81. 86. 45. 15. 72.

Felölös szerkesztő: **Hedry Bertalan.**

Kiadótulajdonos: **Haitsch Lajos.**

Nyilt-tér.

Nyilvános köszönet.

Gáspáry János tanító úrnak, kinek szeretetteljes és észszerű oktatása alatt, az irva-olvasás módszer helyes alkalmazásával nyilvános iskolájában, Liszka Juliska unokám 10 hét közben magyar és német nyelven csaknem tökéletesen tanult meg olvasni, egyszermind irni, ez úton is fejezem ki köszönetemet.

Eperjesen, 1885 július 2-án.

Benczúr Walentinyi Julia.

HIVATALOS ROVAT.

3689. szám. 1885.

1079 2-2

3463. tkszám 1885.

1084 1-1

Pályázati hirdetmény.

Szab. kir. Eperjesváros tanácsa részéről az 1856. évi január hó 31-én helyben elhalálozott Romanits Lipót által végrendeletileg alapított ösztöndíjra ezennel pályázat hirdetik.

Az ösztöndíjalap áll egy 1700 frtos állampótvényből és 167 frt pénzintézeti betétből, összesen 3317 frtból, maga az ösztöndíj pedig ezen alapnak f. é. szeptember hó elsejétől számítva félelvénként utalagosan fizetendő kamataiból.

Ezen ösztöndíjra pályázhatnak eperjesi illetőségű rom. kath. oly polgárrendi ifjak, kik a főgymnazium osztályait tökéletesen bevégezve, erkölesi jó magaviselet tanúsítása mellett az utolsó 3 tanév alatt minden tantárgyból kitüntetéssel elsőrendű bizonyítványt nyertek és magukat a felsőbb tanulmányoknak szentelik.

Az alapítványos ezen ösztöndíjat tanulmányainak végleges befejezéséig, sőt azoknak befejezése után is még három éven át élvezendű.

A kellően okmányolt folyamodványok legkésőbb f. é. október hó végéig a városi tanácsához adandók be.

Eperjes szab. kir. város tanácsának. 1885. évi május hó 28-án tartott üléséből.

Kyss Géza,
jegyző.

Fuhrman Andor,
polgármester.

Hirdetmény.

Az eperjesi kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről közhírré tétetik, miszerint az eperjesi Népbank s végrehajtónak, néhai Sterbinszky István örökösai s Sterbinszky szül. Plaveczy Mária végrehajtott elleni árverési ügyében 2900 frt s járuléka behajtása tekintetéből:

1. Elárvereztetik az Eperjes sz. kir. város 408. és 1273. számú telekkönyvbeni ingatlanok.
2. Kikiáltási ár 1074. 232 és 92 frt.
3. Az árverés a kebelbeli telekkönyvi hivatalban 1885. e. szeptember hó 2. napjának d. e 10 órajakor megtartatik.

4. Venni szándékozók kötelesek 107 frt 40 krt, 23 frt 20 krt és 9 frt 20 krt készpénzben vagy óvadékpapírokban bnatpenzül letenni.

5. A vételár egyenlő részletekben és pedig első részlet egy hó, a második két hó és a harmadik három hónappal leütéstől számítva 6% kamatokkal az eperjesi kir. adó mint leteti hivatalba befizetendő, bnatpenz az utolsó részletbe beszámíttatik.

6. A feltételek alulírott hatóságnál megtekinthetők.

Kir. törvényszék mint tkvi hatóság Eperjesen 1885. évi január hó 11-én

HAZSLINSZKY,

kir. törvényszéki jegyző.

PALUGYAY,

kir. törvényszék elnök.

Nem hivatalos rovat.

Im adaptirten Gebäude der Eperjeser städtischen katholische Knaben - Normalschule werden

zwei Geschäftslokale zu vermieten sein.

Reflectanten wollen ihre Offerte bis zum 20-ten Juli i. J. beim Herrn Advokaten Ed. v. Mandics einbringen allwo auch näher Auskunft ertheilt wird.

bolthelyiség lesz bérbeadandó.

Bérelni kívánók sziveskedjenek adatainkkal 1885. július hó 20-ik napjáig a andics Ed. ügyvéd vrbos fordulni, kinek a közelebbi feltetelek is megtekinthetők. 1083-1

Az Eperjes belvárosi kath. elemi iskola újított épületében

Nach AMERIKA

am besten und billigsten durch **ARNOLD REIF,** Wien L. Pestalozziggasse No. 1. ältester Firma 916 dieser Branche. 50-27

Auskunft und Prospeete umsonst.

KANDALÓK ÉS TAKARÉK KÖNYVMAKAT LEGMAGSÓBB VALASZTEKIBANI:

KÖSZÉN FÜTÉSRE:

CSERÉKALYHAIT FA ÉS KRAKÓI AJÁNLJA EPERJESEN LINKESCH SAMUEL VASÍZLET AJÁNLJA

פיר פסח סדר מינער אלס נייעסטעס ח. 2.80 אונד ח. 1.10 פער שטיק שטיקערייפאנדיק וויען ראטענטורמשטראסע 37.

BUDAPEST, KOTZÓ PÁL üllői-út 18.sz.

!! Tessék megtekinteni gépraktáromat !!

nem csaló külsejű fényezett „kiállítási gépek”, hanem elindásra szánt gépek vannak felállítva.

!! Különös figyelemre méltók !!

R. GARRETT & SON R. GARRETT & SON

Compound gőzmozgonyait kitűnő gőzmozgonyait

40% tüzelőanyag takarítással könnyen hozzáférhető, kiváló szilárd, tartányok nélkül hajlított fedelű tüzszekrényvel.

Leszállított árak.

!! Tessék megtekinteni gépraktáromat !!

hol a gyakorlatban legjobbnak elismert gépek kiválaszthatók, megvehetők és azonnal átvehetők.

!! Különös figyelemre méltók !!

R. GARRETT & SON JÁRGÁNYCSÉPLŐI

világhírű cséplői tisztító szerkezet és anélkül kapcsolatban Kotzó-féle szabad.

harangjörgányokkal stb. stb.

Kedvező fizetési feltételek.

Bernovits Gusztáv gyorsajtó nyomású Kassán, malomteza 14. szám.